

Arrest

nr. 69 729 van 8 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 20 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VERHEYEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent Armeens staatsburger, geboren in Karbi in Armenië en daar ook woonachtig. U bent getrouwd met L. A. en heeft met haar vier minderjarige kinderen (T., A. en de tweeling Da. en Di.), die momenteel in Rostov in Rusland zijn. In maart 2011 beginnen uw problemen. K. H., inwoner van uw dorp Karbi, is een reeds veroordeelde crimineel die banden heeft met andere figuren uit de Armeense onderwereld. Hij heeft een oogje op uw dertienjarige dochter T. maar daarmee zijn zowel uw dochter als u het niet eens. Via de neef van K., N. H., laat u hem weten dat hij moet stoppen met de avances tegenover uw dochter. K. legt deze raad echter naast zich neer. Op een dag belt uw dochter u van op haar school. Ze zegt dat K. met een aantal anderen in haar school rondhangt. U gaat haar halen. Diezelfde dag komt u K. en zijn vrienden tegen in het dorp. Hij bedreigt u en zegt dat hij wel degelijk nog altijd uw dochter wil.

De discussie loopt uit de hand en u krijgt slagen. U ziet dat K. en zijn vrienden messen bovenhalen. Daarop springt u in uw auto en rijdt u K. aan. Zonder omkijken gaat u echter naar huis. Thuisgekomen neemt uw neef V. A. u en uw gezin onmiddellijk mee naar het dorp Snoch in Alaverdi waar u 2-3 dagen zal verblijven bij zijn kennis S.. Daarna neemt V. jullie mee naar Georgië met de auto en van daar gaan jullie met de trein naar Rostov in Rusland waar uw schoonfamilie een huis heeft. Twee dagen later vertrekt u alleen met de trein naar N. in Oekraïne waar uw broer woont; uw vrouw en kinderen blijven achter in Rostov. In Oekraïne regelt uw broer een visum voor u, waarna u een paar dagen later naar Polen vliegt. Ook daar blijft u maar twee dagen en neemt u de bus door Duitsland naar België waar u op 23 of 24 maart 2011 aankomt en kort daarna asiel aanvraagt. Ter staving van uw asielaanvraag legt u een kopie van uw rijbewijs voor aan de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Naar eigen zeggen vreest u in Armenië neergeschoten te worden door de mannen van K. H. of door hemzelf. U had hem met de auto aangereden na een discussie over 'de hand' van uw dochter. In tweede instantie bent u ook op de vlucht voor de Armeense autoriteiten die u zouden kunnen veroordelen voor de aanrijding van H. (CGVS p. 3-4 & p. 13). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie van Genève. Nergens uit uw verklaringen blijkt immers dat u in Armenië problemen kende omwille van uw ras, nationaliteit, godsdienstige overtuiging, politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Uit uw verklaringen blijkt evenmin dat u omwille van één van deze criteria niet op bescherming zou hebben kunnen rekenen in uw land; u verklaart immers expliciet nooit problemen gehad te hebben met de autoriteiten van uw land (CGVS p. 4). Uit uw verklaringen blijkt wel dat u uw land hebt verlaten omwille van de problemen die u kende naar aanleiding van een conflict tussen u en de crimineel K. H. die de hand van uw dochter wou, met of zonder uw akkoord. Bovenstaande feiten zijn van gemeenschappelijke aard. Bijgevolg dient bekeken te worden of u in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Echter, op basis van een grondige analyse van de door u afgelegde verklaringen, dient te worden geoordeeld dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor een reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag op ernstige wijze ondermijnd wordt door incoherenties en tegenstrijdheden tussen uw opeenvolgende verklaringen op het CGVS (6.06.2011) en bij Dienst Vreemdelingenzaken (5.05.2011). Zo verklaart u dat K. H. u zou beschieten omwille van uw dochter en dat u dat voor het eerst te horen kreeg via uw broer die in Oekraïne woont. Als u gevraagd wordt waar en wanneer u dat te weten was gekomen via uw broer, antwoordt u 'een week geleden heeft hij dat nog eens gezegd'. Als de vraag herhaald wordt, antwoordt u 'het was ongeveer 12 of 13 mei 2011'. Als u gevraagd wordt of dat via uw broer in Oekraïne was terwijl u zelf al in België was, antwoordt u 'Na al wat gebeurd was, ben ik twee dagen in ons dorp gebleven en toen werd er al over gesproken'. Als u daarop nogmaals duidelijk gevraagd wordt waar en wanneer u voor het eerst hoorde dat K. u zou neerschieten, verklaart u dat dat twee dagen na het incident was toen u nog in het dorp was, via uw jonge neven en nichten. Als u daarna geconfronteerd wordt met het feit dat u eerst zei dat u dat via uw broer in Oekraïne voor het eerst hoorde, zegt u 'ik bedoelde nadien heb ik het van mijn broer ook gehoord' (CGVS p. 3-4). Met deze opeenvolgende verklaringen blijft deze tegenstrijdigheid echter nog steeds overeind. Daarnaast verklaart u – in deze volgorde – dat uw vrouw en kinderen sinds ongeveer 12 maart 2011 in Rostov (Rusland) zijn (CGVS p. 2), dat u samen met uw vrouw en kinderen vertrok uit Armenië op 15 of 16 maart 2011, dat jullie de 17de aankwamen in Rostov, dat u hen daar twee dagen later achterliet en op 23 of 24 maart 2011 aankwam in België (CGVS p. 6-7), dat uw problemen begonnen op 19 maart 2011 toen u een discussie had met K. H. in uw dorp (CGVS p. 8), dat dat incident plaatsvond 'vermoedelijk op 10 maart 2011' (CGVS p. 11) en dat er 2-3 dagen tijd zat tussen het moment van het incident en uw vertrek uit Armenië en dat u de volgende dag al in Georgië was (CGVS p. 12). Als u gezegd wordt dat u (tijdens het gehoor op het CGVS) zowel het incident als uw vertrek situeert in maart 2011, maar dat u op DVZ zei dat u vertrok op 15 april 2011 (verklaring DVZ dd. 5.05.2011 punt 35), antwoordt u 'Ik ben aan het twijfelen. Ik heb me waarschijnlijk vergist. Door heel veel problemen ben ik mijn concentratie kwijt. Toen u vragen stelde moest ik altijd nadenken of het april of maart was'. Als u geconfronteerd wordt met de twee verschillende datums die u zei waarop het incident plaatsvond (namelijk 10 en 19) maart 2011, met het feit dat u naar eigen zeggen uit Armenië vertrok op 15 of 16 maart 2011 en dat dat niet klopt met uw verklaringen op DVZ en dat dat tegenstrijdig is en dat deze tijdsindeling niet klopt, antwoordt u 'soms moet ik nadenken over de datums'. Als u geconfronteerd wordt met het tijdstip van vertrek van uw vrouw en kinderen (15 of 16 maart 2011) en het feit dat u verklaarde dat ze al in Rostov waren op 12 maart 2011, antwoordt u 'misschien heb ik me vergist' (CGVS p. 13-14). Uw antwoorden op deze tegenstrijdigheden bieden echter geen afdoende verklaring waarom u zich over het tijdstip van het incident en uw vertrek zou vergissen, te meer omdat de feiten zich voordeden kort voor uw gesprekken met de Belgische asielinstanties, op respectievelijk 5 mei 2011 en 6 juni 2011. Zelfs indien enig geloof kan worden gehecht aan uw asielaanvraag, kunnen er bezwaarlijk

elementen gevonden worden die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Ten eerste verklaart u dat de crimineel K. H. een grote invloedssfeer heeft en al jaren banden heeft met 'wettelijke dieven' R. en zijn zoon Ku. (waarvan u de familienaam niet kent) en de broers uit Oshakan (waarvan u de precieze namen niet kan geven) (CGVS p. 3-4 & p. 10-11). U verklaart dat K. al twee keer veroordeeld is geweest door de juridische autoriteiten van Ashtarak, één keer voor een ontvoeringspoging op een meisje en één keer voor het dealen van drugs, en daarbij gevangenisstraffen kreeg van één jaar en van acht maanden (CGVS p. 8-9). U verklaart ook dat de criminele vrienden van K. (door u wettelijke dieven genoemd) geen officiële functie hebben bij de overheidsdiensten en dat K. ze al kent van voor zijn twee veroordelingen (CGVS p. 11). Welnu, uit het feit dat K. al tweemaal veroordeeld is geweest door de Armeense autoriteiten en effectief in de gevangenis heeft gezeten blijkt dat K. (en zijn vrienden) niet bij machte zijn het gerechtelijk apparaat in Armenië naar hun hand te zetten en dat uw belager (i.e. K.) wel degelijk de autoriteiten te vrezes heeft, te meer omdat K. de criminelen al kende van voor zijn veroordelingen. Bijgevolg is uw bewering als zou K. een kring rond hem hebben waarvoor de overheidsdiensten alles regelen (CGVS p. 3) bijzonder overdreven. Vandaar is het opmerkelijk dat u nooit ergens bescherming gezocht heeft tegen K. (in verband met het incident of feiten die daarvoor gebeurd waren), dat u niet naar de politie geweest bent of niet bij een advocaat te rade bent geweest (CGVS p. 13). In het licht van bovenstaande opmerking over K.s invloedssfeer kon dit van u – die naar eigen zeggen nooit eerder problemen kende met de Armeense autoriteiten (CGVS p. 4) en die geen noemenswaardige problemen kende bij het oversteken van de Armeens-Georgische grens met uw eigen paspoort (dus onder uw eigen identiteit) waarbij het bekeken maar niet streng gecontroleerd (CGVS p. 6-7) werd – nochtans redelijkerwijs verwacht worden. In dit verband dient nog de volgende opmerking gemaakt te worden. U verklaart ook voor de Armeense autoriteiten op de vlucht te zijn, maar pas nadat u daar expliciet om gevraagd wordt (omdat u tenslotte iemand aangereden had). Als u gevraagd wordt of het niet normaal is dat de autoriteiten u zouden willen horen in verband met die aanrijding, antwoordt u 'Op een rechtvaardige gang van zaken bij juridische instanties kan men niet rekenen. Volgens mij was dat zelfverdediging. Ik herhaal het nog eens, ik wou hem niet aanrijden'. Als u erop gewezen wordt dat een aanrijding met vluchtmisdrijf weinig geloofwaardig is als wettelijke zelfverdediging, antwoordt u 'Ik heb daarover nagedacht maar vervolgens kon het slecht eindigen. Normaal gezien konden ze mij veroordelen en in de cel steken, maar is het voor jullie niet te begrijpen dat ik nooit van de cel zou vrijkomen of gezond vrijkomen?'. Als u daarop gezegd wordt dat in het geval u veroordeeld zou worden, dat toch terecht zou zijn aangezien u buitensporig geweld heeft gebruikt in vergelijking met uw belagers, antwoordt u 'ja, maar als ik niet zou weggereden zijn, konden ze mij vermoorden' (CGVS p. 13). Gelet op bovenstaande elementen over het al dan niet inroepen van hulp van hogerhand tegen uw probleem met K. en over diens vermeende connecties, kan deze laatste opmerking geen verklaring bieden voor uw passieve houding tegenover de autoriteiten. Ten tweede werden doorheen uw verklaringen enkele onaannemelijke vaststellingen aangaande belangrijke aspecten van uw asielaanvraag opgemerkt. U heeft meer bepaald nagelaten zich te informeren over verschillende cruciale elementen van uw relaas. Zo verklaart u dat K. reeds tweemaal in de gevangenis gezeten heeft, maar waar en wanneer weet u niet. U verklaart wel dat het een keer voor een jaar was en een keer voor acht maanden en dat hij tussenin maar twee à drie maanden vrij was. U verklaart niet te weten door welke rechtbank hij telkens veroordeeld werd. In verband met zijn eerste veroordeling weet u dat het om een ontvoeringspoging van een studente gaat, maar u verklaart geen details te weten en de naam van het meisje of haar ouders die klacht indienden niet te kennen. In verband met zijn tweede veroordeling weet u dat de politie hasjiesj bij hem vond, maar u verklaart er niet meer over te weten omdat u een tijdje in de stad woonde en daarom niet wist wat er allemaal in het dorp gebeurde. Als u gevraagd wordt of u ooit ergens meer geïnformeerd heeft naar zijn veroordelingen, antwoordt u 'Nee. Ik heb details over hem niet verzameld. Ik weet alleen dat hij veroordeeld werd voor ontvoering en andere keer voor hasjiesj. Welke veroordeeling eerst was, kan ik ook niet zeggen' (CGVS p. 8-9). Op de vraag of iemand naar aanleiding van de aanrijding een klacht indiende, verklaart u 'Ik heb geen nieuws erover maar ik ben bijna zeker van niet. Snapt u niet dat de mensen van die kring nooit naar de politie stappen? Het is een schande. Ze beslissen alles zelf'. Als u gevraagd wordt of u ergens nagegaan bent of er toch een klacht ingediend was, antwoordt u 'Nee. Ik ben zeker dat als dat zou gebeurd zijn, ik het zou weten. Maar ik ben niet 100% zeker. Een politieagent is wel naar ons thuis geweest'. Gevraagd wanneer die agent bij u langskwam, antwoordt u 'Naar het gebouw van mijn vader, maar wanneer dat was, weet ik niet. Ze stelden vragen over mij'. Als u daarop nogmaals gevraagd wordt of de aanrijding enige gevolgen voor u had bij politie of rechtbank, antwoordt u 'daarover heb ik geen info' en op de vraag of u daar ergens naar geïnformeerd heeft, zegt u 'Eerlijk gezegd heb ik daar niet over nagedacht. Het enige wat ik weet is dat de mensen van wettelijke dieven onze ouders ook lastigvielen. Daarom wil mijn broer hen ook naar Oekraïne meenemen'. Als u er daarna op gewezen wordt of u dan niet wil weten of er voor u gerechtelijke gevolgen waren (nadat u iemand had aangereden en de politie bij u thuis was langsgeweest), verklaart u 'Op dat ogenblik dacht ik

daarover niet na. Het enige wat mij interesseerde was mijn familie van het land weg te halen. Ik was ook kwaad op hen. Of hij dood was of niet, interesseerde me toen niet. Ik heb zelfs niet geremd' (CGVS p. 12). Verder verklaart u dat het incident niet in de media verschenen is toen u nog in Armenië was en dat als er iets zou verschijnen, uw broer u daarover zou kunnen vertellen. Gevraagd of u dat bij uw broer nagegaan bent, antwoordt u 'nee, maar ik ben zeker dat als het zou verschijnen, zou hij mij verwittigd hebben' (CGVS p. 12). Tenslotte verklaart u dat u kort na de aanrijding te horen kreeg, via uw jonge familieleden (neven en nichten), dat K. u wou neerschieten. Op de vraag hoe zij wisten dat u beschoten zou worden, antwoordt u 'ons dorp is klein. Als er over iets gesproken wordt, kwam iedereen het te weten'. Als u daarop gevraagd wordt of u zelf gevraagd heeft van wie zij dat wisten, antwoordt u 'nee' (CGVS p. 4). Dergelijke mate aan gebrek aan interesse omtrent cruciale details van de kern van uw problemen – zijnde het profiel van uw vervolger (de veroordelingen van K.), de gevolgen voor u na de aanrijding (een eventuele klacht tegen u of berichten over u in de media) en de wijze waarop uw familie te weten kwam dat K. u zou beschieten – kan als niet geloofwaardig beschouwd worden. Van een asielzoeker kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij een ernstige interesse aan de dag legt voor cruciale aspecten van zijn asielrelaas indien hij een gegronde vrees voor ernstige schade koestert, te meer omdat u verklaart na uw aankomst in België nog nieuws te kunnen verkrijgen vanuit Armenië via uw broer en via anderen waarvan u het telefoonnummer heeft maar hen niet belt op dit moment (CGVS p. 3). Ten derde verklaart u in maart 2011 van Armenië naar België gereisd te zijn via Georgië, Rusland (waar u uw vrouw en kinderen achterliet), Oekraïne (waar uw broer woont), Polen en Duitsland (CGVS p. 6). U verklaart ook dat u in geen van deze landen asiel heeft aangevraagd voor de problemen in uw eigen land (CGVS p. 7). Als reden hiervoor verklaart u dat iedereen u kan vinden in die landen. Als erop gewezen wordt dat u viermaal de kans kreeg om internationale bescherming te krijgen tegen uw problemen maar het toch niet deed, antwoordt u 'Ik was niet van plan om in Georgië, Rusland, Oekraïne asiel in te dienen, want naar daar reizen is geen probleem. Iedereen kan makkelijk naar daar gaan'. Als u daarop gevraagd wordt waarom u dan wacht tot in België en het niet deed in Polen of Duitsland, verklaart u 'ik was niet in Duitsland'. Als u erop gewezen wordt dat u er wel doorgereden heeft, antwoordt u 'Ik ga het eerlijk zeggen. Mensen van ons dorp hadden mij op voorhand al verwittigd wat voor land België is. Ik had al een begrip over dit land. Duitsland heb ik enkel 's nachts gereisd'. Als u gevraagd wordt waarom u dan per se wacht tot in België, antwoordt u 'Omdat ik al op voorhand gehoord dat mensenrechten hier beter beschermd worden. Ten tweede heb ik geen enkele kennissen in die landen' (CGVS p. 7). Deze verklaringen zijn echter weinig overtuigend. Als u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging had, kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u de gelegenheid om internationale bescherming te zoeken tegen uw problemen (in casu: bij uw passage in Georgië, Rusland, Oekraïne, Polen of Duitsland) onmiddellijk grijpt en daar niet mee wacht tot in een derde land (in casu: België). Op basis van bovenstaande vaststellingen concludeert het Commissariaat-generaal dat u de door u geuite vrees voor ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk kan maken. Uw rijbewijs bevat louter persoonlijke identiteitsgegevens. Aangezien deze hier niet betwist worden, kan dit document bovenstaande conclusies niet wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert een schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), en van artikel 1 § A, lid 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag).

2.2. De motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, moet verzoeker toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.2.1. Verzoeker betoogt dat zijn asielrelaas wel degelijk een politiek probleem betreft, omdat men in Armenië niet kan spreken van een rechtsstaat waar men de elementaire bescherming krijgt voor de mensenrechten. Wat betreft de tegenstrijdigheid van de plaats waar hij de doodsbedreiging aan zijn

adres zou hebben vernomen meent hij dat er geen tegenstrijdigheid is, daar verzoeker de bedreigingen op beide plaatsen vernam. Aangaande de temporele tegenstrijdigheden stelt verzoeker dat het meer dan begrijpelijk is dat men zich op dit punt vergist, zeker in een stress situatie. Wat betreft de kennis die verzoeker over zijn vervolger ten toon kon spreiden, betwist hij de vaststelling van de commissaris-generaal dat deze ontoereikend is. Het is duidelijk dat hij niet alle details kent, doch hij heeft één en ander opgevangen wat overeenkomt met de werkelijkheid. Verzoeker betwist verder dat zijn vervolger geen bescherming zou krijgen van bepaalde mensen in Armenië, daar deze een netwerk heeft weten op te bouwen. Wat betreft het verwijt dat hij geen hulp zocht bij zijn nationale overheid, werpt verzoeker tegen dat men rekening moet houden met de situatie ter plaatse en derhalve geen nutteloze pogingen moet ondernemen.

2.2.2. De Raad bevestigt de stelling van verweerder dat de beweerde problemen van verzoeker van louter gemeenrechtelijke aard zijn en derhalve buiten het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag vallen. Er moet een verband zijn tussen de daden van vervolging en de grond van vervolging (artikel 48/3, § 3 van de vreemdelingenwet). Het aanhalen van algemene mankementen in het Armeense rechtssysteem volstaat niet om een dergelijk verband aan te tonen.

2.2.3. Wat betreft de tegenstrijdigheden stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot het minimaliseren en vergoelijken van amper twee tegenstrijdigheden, zonder een poging te ondernemen om de andere inconsistenties die in de bestreden beslissing opgenomen zijn te weerleggen. Aangaande de plaats waar verzoeker van de bedreigingen hoorde, merkt de Raad op dat er wel degelijk gevraagd werd naar de plaats waar hij *voor het eerst* van deze bedreigingen hoorde (CGVS, 6/06/11, p. 4). Wat betreft de vele temporele inconsistenties merkt de Raad op dat elke asielzoeker bij het verhoor onder een zekere mate van stress staat. De verhoren werden bovendien kort na de beweerde vervolging afgenomen. Met betrekking tot belangrijke feiten die de essentie van het asielrelaas uitmaken, mag van een asielzoeker worden verwacht dat deze in staat is om voldoende coherente en duidelijke informatie te verstrekken betreffende gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt (RvS 27 januari 2004, nr. 127.477). Wat betreft de vaagheid van zijn verklaringen merkt de Raad op dat de ongeloofwaardigheid van het relaas niet enkel uit tegenstrijdigheden kan worden afgeleid doch ook uit opvallend vage verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). Het relaas van verzoeker is ongeloofwaardig.

2.2.4. Wat betreft de bescherming die verzoekers beweerde vervolger beweerdelijk geniet en wat betreft de nalatigheid van verzoeker om bij zijn eigen overheid bescherming te zoeken, merkt de Raad op dat dit, gelet op de ongeloofwaardigheid van het relaas vastgesteld sub 2.2.3., overtollige motieven zijn.

2.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verzoekers asielaanvraag op individuele wijze onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven uiteengezet waarop hij zijn beslissing steunt. De asielaanvraag van verzoeker werd verworpen omdat (i) zijn asielmotieven geen verband houden met één van de vervolgingsgronden zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag, (ii) zijn asielrelaas dermate is aangetast door tegenstrijdigheden, vaagheden en inconsistenties dat het onaannemelijk is (iii) hij geen bescherming gezocht heeft bij zijn eigen overheid en (iv) reeds viermaal de kans kreeg om bescherming te krijgen doch naliet dit te doen. Verzoeker brengt geen afdoende argumenten aan die aan deze vaststellingen afbreuk kunnen doen. Deze blijven dan ook onverminderd overeind.

2.4. Gelet op het voorgaande kan verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en kan hij evenmin voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER